

Mese neked

Kerekesszékből varázsolja el a gyerekeket Koncz Erika

Nem ez van rátetoválva, de ezt tartja élete legfontosabb alapelvének: a rock and roll és a mese örök. Koncz Erika egy életre magához is láncolta néhány mesehőst, például Stefániát meg Fruzsit. Előbbi, egy rózsaszín elefánt, aki mindet tud az állatokról, a jobb karjára, utóbbi, a világ legbátrabb nyula, aki rockrúpát eszik, ezért nem fél a farkastól, a bal karjára van rávarrva. A tetovált rockerlány 2004 óta ír olyan személyre szabott meséket, amelyeket általában szülők rendelnek meg ajándékként gyermekeik számára. Idén karácsonyra megjelent a kerekesszékes meseíró első kötete, ami – tekintettel életének meglehetősen zűrés 38 évére – meseszerű fordulatnak tűnik.

– Ha nem lennék mozgássérült, most alighanem valahol Nógrádban egy szegénytelepen nyomorognék. Sokkal rosszabb lenne az életem, mint így, tolószékhöz kötve.

Tárgyilagos közlés. Nem hallatszik érzelem Koncz Erika hangjában. Inkább a számvetés higgadsága.

– A szüleim sohasem szerettek. Ezt meg is mondták. Anyám egyszer azt vágta a fejemhez, hogy nem tud rólam semmi jót mondani. Csípőficammal születtem, gyerekkoromban bottal jártam, apám mindig azzal vádolt, hogy kényeskedem. Mit bicegek, miért nem megyek rendszeren, mint a többi gyerek? Ha elsírtam magam, kifakadt, hogy ne hisztizzek. Sokkal jobb volt nekem a mozgásjavítóban, mint otthon.

De ezt ötévesen még nem tudhatta. Apja hozta föl Salgótarjánból az óvoda Erikát a budapesti mozgásjavító általános iskolába. Átadta a gyerekfelügyelőknek, majd azt mondta neki: maradj itt, tíz perc múlva itt leszek. Két hét múlva jött legközelebb.

– Nagyon kicsi voltam még, de megmaradt az emlék. Üvöltöttem, zokogtam, nem tudtak velem mit kezdeni a nevelők, végül bedugtak a hideg zuhany alá. Még ma is beleborzongok.

Akármilyen szörnyen kezdődött is, hosszú időre a mozgásjavító intézet lett Erika otthona. Addig azt hitte, ő az egyetlen mozgássérült a világon, a bentlakásos iskolában meg csupa hasonló sorsú gyerek vette körül. A nyolcvanas években még másképp működött a gyerekvédelem, Erikát nem emelték ki a családjából, nagy ritkán hazamehetett a mozgásjavítóba. Sok öröme nem volt benne.

– Nem voltam állami gondozott, de az intézetben mindig kaptam új ruhát meg cipőt. Otthon anyám levetette velem, hogy kell a nővéremnek meg az öcsémnek. Kigúnyoltak, mert úgy beszéltem, ahogy a mozgásjavítóban tanították: kérem, köszönöm, légy szíves! Apám röhögött, ha meglátott: na, hazajött a kultúra! Anyám meg azt mondogatta, bárcsak ne lennék okosabb, mint ő. Nem volt könnyű megértenem, hogy az intézetben egy másik világba csöppentem, mint amiben ők éltek. Apám, amíg tudott, segédmunkásként dolgozott építkezéseken, anyám otthon volt. Soha nem volt pénzük, erejük, talán igényük sem kitörni a nyomorból.

Erika 14 éves koráig maradhatott a mozgásjavítóban, utána visszakerült Salgótarjánba. Csak esti gimnáziumba iratkozhatott be, igaz, szülei még ezt sem értették. Nem maradt sokáig otthon. A gyámügy már figyelte a családot, Erika apja munkanélküli lett, ivott, részegen nemegyszer rátámadt a lányra és az édesanyjára is. Szóba került, hogy Erikát állami gondozásba veszik, végül elintézték, hogy tizenhat évesen újra Pestre kerüljön egy diákotthonba, egyúttal különbözetű vizsgával felvették a Kós Károly Gimnáziumba. De a lány akkor már minden ellen lázadt.

KONCZ ERIKA

Miskolcon született 1979-ben.

Csecsemőkora óta csípőficammal élt, 1997-ben egy rosszul sikerült műtét következményeként kerekesszékebe kényszerült.

2004 óta ír személyre szabott meséket, amelyek az Ercsimese.hu honlapon olvashatók, egy csokorra való válogatás pedig idén megjelent könyvalakban is. (A legerősebb szó, szerzői kiadás, 2017.) Szüleivel kamaszkora óta nem tartja a kapcsolatot, élettársával, Gáborral 11 éve élnek együtt. Jelenleg albérletben laknak Óbudán, minden vágyuk egy önálló otthon megteremtése.

– Annyira fájt a lábam, sokszor ordítani tudtam volna. Haragudtam az egész világra. Hétvégenként heavymetal-koncertekre meg kocsmákba jártam, ha beboroztam, nem éreztem a fájdalmat. Nagy lett a szám, állandóan fekvőtámaszoztam, hogy kihívhassam a fiúkat szkanderezni. Rengeteg konfliktusom volt a nevelőtanárokkal, nem jártam messze a kirúgástól. Nagy nehezen sikerült csak leérettségiznem.

Húsz évvel ezelőtt volt a mélyponton. Az akkor tizenyolc éves lánynak az orvosok azt ígérték, hogy egy speciális műtét segítségével megszabadulhat a

fájdalomtól, és újra bot nélkül járhat. A beavatkozás nem sikerült, Erika állapotja rosszabbodott, a rehabilitáció sem tudta talpra állítani. Kerekesszékebe kényszerült. Ráadásul éppen akkortájt rúgta ki első szerelme, Gábor. Egy másik lány miatt hagyta el. Erika elmerült az önsajnálatban, hiába kereste a helyét éveken át – járt buddhista főiskolára, kitanulta a multimédia-fejlesztő szakmát, a Testnevelési Egyetemen bocsából alapfokú sportoktató képesítést szerzett – nem találta az útját. Férjhez ment, de az sem lett sikertörténet: két év után elvált. 2006-ban aztán újra találkozott Gáborral, ismét fellángolt köztük a szerelem. Azóta együtt élnek, négy éve egy óbudai panelben laknak albérletben.

**Kigúnyoltak,
mert úgy
beszéltem, ahogy
a mozgásjavítóban
tanították: kérem,
köszönöm,
légy szíves!
Apám röhögött,
ha meglátott: na,
hazajött a kultúra!
Anyám meg
azt mondogatta,
bárcsak ne lennék
okosabb, mint ő.**

– Gábor ipari alpinista, lényegében ő tart el, én havi 60 ezer forint járadékot kapok az államtól. Ha dolgoznék, talán adatrögzítőként kaphatnék munkát, csak éppen halálra unnam magam. Ha nem találok rá a mesékre, még ma is cél nélkül bolyonganék. Szerintem megbolondultam volna – mondja Erika.

2004-ben érte őt a megvilágosodásszerű élmény, és egyszerre helyére került minden az életében. Egy vidéki utazás során találkozott egy óvodással, Mester Bogival (az ismert ügyvéd, Mester Csaba kislányával), aki lenyűgözte a kerekesszékes lányt.

– Nem tudnám pontosan megfogalmazni, mi is fogott meg Bogiban. Talán a cserfessége, a szépsége, a kisugárzása. Azt éreztem, hogy azonnal írnom kell egy történetet, amelynek ő a főszereplője. Ahogy elkészültem a mesével, kinyomtattam, és elküldtem postán. Annyira tetszett neki, hogy újabb és újabb meséket írtam róla, összesen tizenháromat. Szép lassan híre ment a Mester család rokonai és ismerősei körében a személyre szóló meséknek, egy idő után egyre többen fordultak hozzám azzal a kéréssel, hogy a saját gyerekeikről is írjak egy-egy történetet.

Erika életében a mese vette át a főszerepet. 2009-ben létrehozta honlapját, az Ercsimese.hu-t. Itt lehet mesét rendelni tőle, alapáron 12 ezer forintért, de ha valaki 8000 karakternél hosszabb történetet szeretne, van némi felár. A meseíró fantáziájának meglódítása érdekében a szülők egy fotót mellékelnek a gyermekükről, és néhány szóban jellemzést is kell adniuk róla. Mit szeret enni, mi a kedvenc játéka, mi a szavajárása? Erika ezek alapján alkotja

meg a személyre szabott mesét, amelynek mindig a megrendelő gyermeke a főhőse.

Az Ercsimese szép lassan intézményesült. Eleinte becsületkasszás volt a szolgáltatás, 5000-be került egy mese, de a történet leszállítása után jó páran elfelejtettek fizetni a szerzőnek. Erika ma már számlaképes, csak akkor küldi el az alkotást, ha a kuncsaft fizetett. Reklamáció eddig még nem volt. A honlapján kétszáznál is több mese olvasható, a megrendelői kör pedig egyre szélesebb: ma már nemcsak gyerekeknek, hanem felnőtteknek is kérnek személyre szabott történeteket. Születésnapra, esküvőre, házassági évfordulóra. Egy-

szer erotikus mesét is rendeltek tőle, de azt nem vállalta, nem akarta, hogy idegenek turkáljanak a fejében. A legkülönlegesebb megbízása az volt, amikor egy apuka a szülés előtt álló feleségének rendelt karácsonyi ajándékként egy mesét a még pocakban lévő közös gyermekükről. A babafotó és a gyermek jellemzése híján Erika a házaspár plüssállataiból kreált mesehősöket.

Évek óta arról álmodott, hogy könyvben is kiadja a meséit. Tárgyalt néhány kiadóval, végül úgy döntött, hogy magánkiadással próbálkozik. Adakozásból és Gábor segítségével teremtette elő a 14 mesét tartalmazó kötet (A legerősebb szó) kiadási

Kunceaftok mondták

Nagyon aranyos volt Dorka, színesben nyomtattam ki a mesét, és szombat délután olvastam el nekik, rögtön háromszor egymás után, Dorka tágra nyitotta a szemét, és úgy hallgatta, hogyhogy Dorka és Petra? Nem értette, hogy lehet ez. Nagyon tetszett neki, imádja! (Vass Edit)

Most olvastuk el a mesét. Most nem is tudok írni, mert nagyon a hatása alatt állunk. Sok mindent szeretnék még neked írni, de most még párszor olvasnom kell Lillának a mesét. Te egy nagyon jó ember vagy. Szép estét! Legalább olyan szépet, mint amelyet te szereztél a családnak. (Balogh Szilvia)

Bevallom, a párommal többször és erősen megkönnyeztük a mesét, ahányszor csak elolvastuk. Mese van imádott gyerkőcünkről, és nem is akármilyen. Ennél szebb ajándékot még nem kaptunk sem fiunk születése óta, sem azelőtt. (Filótásné Sági Gabriella)

Nagyon köszönöm a mesét! Én agyon bögttem magam, amikor Nati felolvasta nekem az imént. Találó, frappáns, megható, tükörkép, örökre végigkísér majd minket. (Szócs Gergely)

Forrás: Ercsimese.hu

költségeit. Karácsony előtt készült el, és ha sikerül eladni mind az ötszáz példányt, szerény nyereséget is hozhat. Nem adja át terjesztőnek, a honlapján árulja, és különböző rendezvényeken tart könyvbemutatókat. Alig várja, hogy gyerekeknek dedikálhasson.

A mesevilág egyébként átalakította Erika világát is. Például a tetoválásait. A Dream Theater és az Ossian mellett megjelentek testén a saját mesehősei is: például Stefánia, a rózsaszín elefánt, „aki mindent tud az állatokról”, Fruzi, „a világ legbátrabb nyula, aki rockröpát eszik, ezért nem fél a farkastól” vagy éppen Frigyes, a rock and roll sztár béka. Tizennégy tetkója van, imádja őket, ha kissé gyerekesnek tűnnek is. Azt mondja, még most is kamasznak érzi magát, és úgysem fog fölőni soha.

Koncz Erikának nincsenek romantikus érzései a kerekesszék iránt. Sokszor hallja sorstársaitól, hogy a sérülés megváltoztatta őket, helyes irányba terelte az életüket. Ő viszont gyűlöli, hogy mozgássérült. Emiatt nem akar gyermeket szülni. Szerinte nagyon jó anya lenne ugyan belőle, és borzasztóan szeretné a gyermekét, de olyan terhet rakna rá azzal, hogy az édesanyja tolószékhez kötött, amit nem vállalhat. A szülei lemondtak róla, Erika nem akarja kockáztatni, hogy a gyermeke esetleg őt lökje el magától.

– Együtt élek a kerekesszékekkel, de képtelen vagyok elfogadni. Mennyivel szabadabb lennék nélküle! Sokszor álmodom arról, hogy újra tudok járni. Hogy képes vagyok segítség nélkül, egyedül is fürdeni. Ilyenkor borzasztó érzés arra ébredni, hogy ott áll az ágyam mellett a tolószék. Legalább ne fájna a lábam! Már nem járok orvoshoz, elegendem van belőlük. Ezerféle fájdalomcsillapítót kipróbáltam, de csak a száraz vörös segít. Ha megiszom két deci bort, valahogy ellazítja az izmimat, és elmúlik egy időre a fájdalom. És még egy dolog űzi el: ha mesét írok. Egyszerűen átkerülök egy másik világba, és megfeledek a kerekesszékről.

A hangja most is tárgyilagos, higgadt. A szeme viszont mintha csillogna. / **Cseri Péter**